

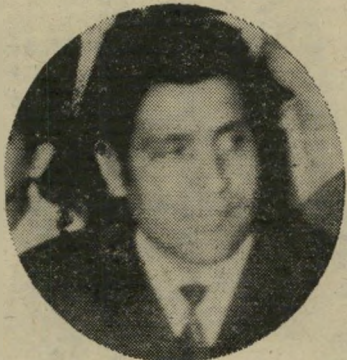
את השררה לפרנסה ואת הדמוקרטיה ל- קאריקטורה של כלנתריום.

אורי-עקיבא היא עירית-עולים. אר- לם התואר „נדיחת“, הדבק כמעט אוטומטית במושג „עירית עולים“, אינו חל עליה. היא שוכנת לצד הכביש הראשי תל-אביב-חיפה. על אס-הדרך המובילה ל- עתיקות קיסריה.

מרבית תושבי אורי-עקיבא מתביישים בשם יישובם. אם תשאל תושב מקומי איך נקרא מקום מגוריו, יענה, קרוב לודאי: קיסריה. כי בשם קיסריה כרוכה הילה היסטורית, למרות שהיא כיום רק תל- חרבות. גם בית-הקולנוע היחיד בעיירה

נקרא בשם זה, ושם הסרט שהוצג בו לפני שבוע מקפל בתוכו את תולדות המקום ואת תחושת תושביו מזה זמן רב: האושר הנעלם.

אורי-עקיבא הוקמה באפריל 1951 ע"י קבוצה של 40 משפחות עולים מרומוניה. הם ישבו אז בדרונים ובפחונים, מעברה

וננו

הקיימת עד עצם היום הזה באורי-עקיבא. עקב קירבתו לים, רצו המתכננים להפוך את המקום לכפר דייגים. הוחל בבניית מזח ליד אזור העתיקות בקיסריה, נבנו בתים דור-משפחתיים למשפחות הדייגים, ואולי דאג משהו גם לקניית הרשתות. אבל לעולים שיושבו במקום לא היה כל חשק לעסוק בדייג. אז החליטו המוסדות המישיבים לבסס את המקום על משקי עור. כל משפחה קיבלה חלקת אדמה ליד ביתה והיתה אמורה לעסוק בחקלאות. אלא ש- המתיישבים היו אדישים לירקות בדיוק כמו לדגים.

כך הפך המקום, מבלי שתוכנן לכך, לעיירה. עירית הפיתוח, שהוקמה לפי נוסח חת הקסם של שנת 1953. קמה במקום שאיש לא היה זקוק בו לעיירה או לעיר נוספת. אבל המקום היה טוב כדי לקלוט עולים ולבנות טלאיטלאים של שיכונים

דוד

מכוערים, שעמדו בניגוד מחריד לאתר העתיקות המרהיב של קיסריה.

קרב על הכסף

ב אותם ימים רחוקים לא היתה העס- קנות הציבורית כבוד שיש להלחם עליו. התקציב השנתי של אורי-עקיבא עמד על 11 אלף ל"י. ראש המועצה דאז, יחיאל וייסנברג, הבין בקושי עברית. משכורת לא היתה לאף אחד מחברי המו- רי. עצה.

מים לא היו במקום, גם לא חשמל. למה שראש-המועצה המקומית היה צריך

ברכה

לדאוג יותר מכל, היה להשגת יום עבודה לתושבים המקומיים. וייסנברג גילה בר- תחום זה פעילות ראויה לשבח. לאט לאט נוצרו סביב מעברת העולים, שהפכה ל- עירית פיתוח, מקורות פרנסה לתושביה: מפעל לייצור טקסטיל — פרנסטיטקס, מפעל הענק לשיטחים — רמל, מאפיה איזורית, בית-חרושת לקרח ועוד.

באותם ימים רחוקים לא היו מהסכות חצר במועצה המקומית אורי-עקיבא. האנ-

ציוני

שים היו טרודים מדי בבעיות אחרות. כשיום אחד הגיע מנחם בגין לגאום נאום בחירות בעצרת מקומית, סידר לו וייסנ- ברג המפא"יניק במה, ספסלים ותאורה. מאז הוא שומר מכתב תודה מבגין. אלא שבמרוצת עשרים השנים השתנה משהו באורי-עקיבא. לאיטה התמלאה עיי- רת הפיתוח בעולים מארצות צפון-אפריקה. את אלה העלו שליחים של המפד"ל. עוד בארצות מוצאם הסבירו להם מה טוב עבור רם וחילקו להם פנקסי חבר במפלגה. לא עוברות שנים רבות, והמפד"ל משתלט על אורי-עקיבא. עכשיו יש גם על מה לשלוט. תקציבה השנתי של עירית הפיתוח מגיע כיום ל-9 מיליון ל"י. מי ששולט במועצה שולט על

כך מינסים לקנות כלנתר

ביש בחודש ספטמבר 1970, נפגש יצחק אמסלם, חבר סיעתו העצמאית של מנחם ציוני, עם שלום וננו, שנבחר את הוא ברשימתו של ציוני, נ"י, אך פרש ממנה, סייע החולל מהפכה כדי להכ" תיר את איש המערך כראש המועצה. כפגישת, שנערכה בביתו של וננו, ניסה וננו לשכנע את אמסלם לפרוש גם כן מתמיכתו כציוני והצ" טרף דמערך. וננו לא ידע כי אמסלם היה מצויד

במכשיר הקלטה שהקליט את שיחתם. תוכן השיי- חה המוקלטת נמסר ע"י אמסלם ומשמרת חדרה. כתוצאה מכך נכשף נסיון החדתו של ציוני מראי- שות המועצה, אך משרד הפנים היה נאניק דפזר את המועצה המקומית באורי-עקיבא וזמנות במקומה ועדה קרואה לניהול המקום. להקן קמעום מתוך השיחה המוקלטת שהתי- נהדה בין וננו ואמסלם.

וננו: חכה בסבלנות, יודח ואחר-כך נמצא פתרון, שב בשקט יהיה בסדר. יצ- חק, אתה תשב בשקט. מנחם ציוני הרי יוה, שלום שלמה הרויח. אנחנו זה ש' מפסידים כאן. למה שגם אנחנו לא נר- ויה?

אמסלם: מה תרויח? הבטיחו לך משהו? מה תקבל, מה יצא לך מזה? **וננו:** חכה בסבלנות, שב בסבלנות, יהיה טוב, אני רק מציע לך עוד פעם לטובתך ולטובת שגיננו...

אמסלם: מה יצא? **וננו:** ועוד איך יצא, חכה בסבלנות, אני מדבר אתך, אני לא שלום שלמה. אתה מכיר אותי, אנחנו צריכים להגיע הזמן שלנו להרויח.

אמסלם: מה תרויח? **וננו:** קודם כל הכסף שלנו. **אמסלם:** איזה כסף? **וננו:** כל הכסף שהוצאת, וכל הכסף שהוצאתי אני.

אמסלם: מה עם הכסף, מאיפה? **וננו:** חכה בסבלנות, חכה, אתה תקי- בל ואני אקבל. **אמסלם:** מה תקבל, הבטיחו שיתנו לך את הכסף או משהו? **וננו:** יתנו!

אמסלם: יתנו? **וננו:** שזוקקים לנו — יתנו, צריכים אותנו. **אמסלם:** אם הבטיחו, שיבואו ושיגידו אנחנו מוכנים לתת.

אמסלם: מה יצא לך מזה? **וננו:** יצא, אחרי ההדחה תראה ש- יצא. זה צריך להישמע בסדר. **אמסלם:** אני לא רואה שום דבר.

אמסלם: הבטיחו לך שיתנו? **וננו:** ועוד איך? אני מדבר אתך. מלה שלי אתה מקבל אותה בתור מלה. כל מה שאני אומר לך, מלה שלי זה מלה. אנו פשוט מאוד רוצים לנצל את המצב.

אמסלם: צריכים להרויח מזה? **וננו:** **אמסלם:** מה תבטיח לי? אתה לא מוסמך להבטיח. הוא יכול להיות מוסמך. **וננו:** אני נותן! מה אכפת לך.

אמסלם: מה הכיס שלך? **וננו:** כסף אתה תקבל גם, שגיננו נקבל. דע לך אם אנחנו מצטרפים למערך יש לו רוב. **אמסלם:** כן. הם צריכים אותי, מה יכולים לתת? **וננו:** אני נותן! מה אכפת לך.

אמסלם: מה הכיס שלך? **וננו:** קודם כל ההוצאות שלך, מאלף עד תו. **אמסלם:** מה ההוצאות 500 ל"י, 2,000 ל"י 3,000 ל"י?

אשתו של וננו: גם אתה תקבל. **וננו:** מזכיר מפלגה שלהם; לא תע- בוד ותקבל משכורת כמו שמסתובב צבי. **אמסלם:** הם אמרו לך ככה? זאת אור- מרת שהמילים שלך...

וננו: קדוש! גם להם זה יהיה קדוש. אם לא היה מוציא לך — אני נותן. הוא חיכה לך כל היום. הרשימה הונו מתה, אנחנו צריכים לנצל את הזמן הזה בשביר- לנו. זרק את כולם, הם הרוויחו. שלמה קיבל חמש, זה קיבל מהמרנז — מה אנחנו הרווחנו?

אמסלם: שום דבר. **וננו:** לכן בוא ותשמע ותראה שיצא לך טוב.

וננו: יצא לי!

וננו: המצב שלך הוא טוב מאד. אתה תשב בשקט. אם תתן לי הבטחה לא נדיח אותך — נוכיח לך את זה.

אמסלם: איזה הבטחה? **וננו:** אתה הולך חוזר למערך שלך, לא ידיתו אותך. **אמסלם:** שידיתו!

וננו: הגיע הזמן שאנחנו גם כן נחיה. זה הכל. **אמסלם:** צריכים לראות את הנהגה הזה.

וננו: אתה לא אומר לאף אחד שאתה מקבל, יה-חביבי, דע לך אם המערך הוא רוצה ראש מועצה, הוא יכול להיות כפי- נים, אתה מסכים אתי?

אמסלם: כן — הוא ישלם בשביל זה. **וננו:** ועוד איך ישלם. זה מועצה בשי- בילו 3 שנים.

אשתו של וננו: בטח — הוא רוצה שתחלו אתה. **וננו:** זה אמון מלא, אנחנו מצטרפים סופית למערך. הוא יתן! יתן את הנפש שלו — זה 3 שנים... הוא זקוק לנו — זה 3 שנים אני יכול להתקדם אתו יחד. אני יכול להרויח אתו. אחרי 3 שנים הוא לא זרוק אותי. הוא ידע שאני אדם יציב...

וננו: אני מציע לך לטובתך ולטובתי. **אמסלם:** לשבת בשקט? **וננו:** בשקט. נדיח. אני לוקח אותך שגיננו ביחד, ומה שאני מסכם — אל תע- שה דבר בלי שאני נותן לך — למה מה שאני אומר לך זה שמעתי מהם. אני לא מדבר מהראש.

אמסלם: ממי שמעת? מצבי, מצבי! **וננו:** מצבי! יותר מזה! **אמסלם:** צבי אמר לך? **וננו:** בהחלט! הוא יתן לך. הוא זקוק לך.

אמסלם: למה הוא לא בא בעצמו להגיד לי — המצב ככה וככה — מתבייש? **וננו:** אני אמרתי לך ואתה הולך לסי- פר, זה לא טוב. באתי לשכנע אותך ואתה הולך לספר לציוני. בא וננו ושכנע אותך. אתה מערכניק — אתה. אחרי הי- שיבה, תבוא — רבותי, הרשימה התפזרה ואני חוזר למפלגה שלי — אתה קונה את עולמך.